

j. m. barrie

peter pan în grădina kensington

J. M. BARRIE

**PETER PAN ÎN GRĂDINA
KENSINGTON**

TRADUCERE DE

NINA STĂNCULESCU

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-483-6

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

CUVÎNT ÎNAINTE	1
MARELE ÎNCONJUR AL GRĂDINII	3
PETER PAN.....	9
CUIBUL DE STURZ	16
ORA ÎNCHIDERII	22
CASA CEA MICĂ.....	29
CAPRA LUI PETER	40

CUVÎNT ÎNAINTE

Grădina Kensington este o grădină adevărată, care se află și acum la Londra, cu toate locurile de care se pomenește aici: Aleea Largă, Movila, Iazul Rotund, Serpentina. Numai că atunci când se plimba pe acolo James Barrie, la sfârșitul secolului al XIX-lea, era ceva mai sălbatică. Și, între timp, în fața lacului numit Serpentina, a apărut o statuie nouă: statuia lui Peter Pan. Astfel încât, într-adevăr, Peter Pan, pe care James Barrie l-a adus cu el copiilor în grădina Kensington, a rămas acolo, așa cum a rămas și-n inima copiilor de pretutindeni, mereu: fără să crească, fără să moară, legat de amintirea grădinii.

James Barrie era un domn ciudat. Era așa cum spune el însuși despre poeți: niciodată cu adevărat om mare — pe undeva îi rămăsese sufletul de copil. Și acesta-i era bunul lui cel mai de preț. De aceea spuneam că era ciudat. Fiindcă nu se purta cu totul ca ceilalți oameni mari. El se plimba prin grădină cu cițiva copii și cu un câine de rasă St. Bernard, pe care-l chema Porthos. Știa să se joace cu cercul și cu mingea mai bine decât orice om mare, și mai cu seamă: spunea povești. Poveștile pe care le spunea el copiilor porneau de la vechi basme englezești cu zîne, spiriduși și cu tot soiul de întâmplări miraculoase, cărora el le dădea mereu noi întorsături, ajutat în asta și de copii.

Și așa a apărut pe lume Peter Pan, băiețelul care nu avea să mai crească, băiețelul care era, bineînțeles, însuși Barrie, cel ce ajunsese om mare și rămăsese totuși, pentru totdeauna, copil.

Era deci firesc ca și întâmplările lui Peter Pan să se petreacă mai întâi și mai întâi în grădina Kensington, acolo unde el și apăruse în mintea lui Barrie. Și aveau să se petreacă prin toate acele locuri pe care Barrie le colinda cu copiii, îmbrăcîndu-le în poezia vechilor basme populare ce și le istoriseau atunci unii altora cum le trecea prin minte.

Și așa se face că Peter Pan în grădina Kensington, acest prim volum al lui Barrie despre Peter Pan, păstrează lumea vechilor legende, dar într-un fel cu totul nou și neașteptat.

Și poate vreți să știți de unde a luat el figura atît de delicat-zglobie a micuței Maimie? Pentru aceasta a fost inspirat, fără îndoială, de însăși mama lui, la care a ținut atît de mult și cu care a stat mai întâi și mai întâi să citească și să istorisească povești. Iar cît despre David, băiețelul pe care îl ia cu el în paginile cărții, făcîndu-l părtaş la tot ce se petrece în grădină, acesta nu este, desigur, decât fratele lui mai mare, pe care îl chema tot David și de a cărui moarte, pe cînd James nu avea decât șapte ani, mama nu avea să se consoleze niciodată.

Mai tîrziu, Peter Pan se va contura mai mult, și oarecum altfel, în cartea Peter Pan și Wendy și în piesa după această carte. Va deveni un băiețel de cițiva ani, iar the Never Never Land (țara Niciodată Niciodată) a copilăriei va ieși din grădina Kensington și se va muta pe o insulă depărtată, undeva dincolo de toate locurile de pe pămînt, pe tărîmul nemaiajuns decât de zborul miraculos al unei imaginații de copil.

Și totuși, tot astfel cum Peter se află în acest prim volum, în vîrstă doar de o săptămînă, și Insula se află aici, la fel de neajunsă de oameni. Insula e undeva pe apa Serpentinei, dincolo de grădină, și „de jur împrejur sînt pari drepți, înfiți în apă, și pe fiecare din ei, ziua și noaptea, stă cîte-o pasăre de santinelă”, pentru ca numai păsările să ajungă acolo. Fiindcă pe insula aceea, în afără de bătrînul corb înțelept, Solomon-Cronc, nu trăiesc decît păsările care se prefac apoi în copii, copiii fiind păsări mai înainte de a veni pe lume. Și dacă Peter a ajuns acolo în zbor, aceasta s-a întîmplat, ca și cu cei trei copii din cealaltă carte, în primul rînd pentru că a avut o deplină încredere că așa ceva era cu putință. „Căci a avea încredere înseamnă să ai aripi” — cum spune Barrie. Și mai e un mijloc să ajungi la Insulă: să îți presare zînele pe umeri praf de zîne.

Vechile basme și miniaturi orientale pomenesc adesea de o anume grădină cu flori înmiresmate, copaci roditori, femei delicate și zîmbitoare și copii jucîndu-se. Dincolo de gardurile ei se întindeau pădurile cu fiare, cu tîlhari și războaie. Dar nimic din acestea nu pătrundea în grădină. Imaginea s-a păstrat mult timp și diferit și în cîntece și picturi occidentale.

O astfel de grădină fermecată, păstrînd visurile noastre cele mai frumoase, mai dragi, nepîngărite, ne rămîne astăzi, în continuare, copilăria. Este grădina Kensington înconjurată de „niște străzi pe care David și cu mine n-am fost niciodată, cu toate că gălăgia lor a ajuns pînă la noi”. Este grădina Kensington la intrarea căreia vînzătoarea de baloane se ține cu mîna de grilaj pentru ca baloanele să nu o ridice și să o ducă de acolo. Grădina Kensington, cea plină de locuri minunate și unde, seara, după închiderea porților, cînd nici un om mare sau copil nu mai rămîne acolo, începe să-și depene de fapt „adevărata” ei viață: florile și copacii umblă și vorbesc, zînele și spiridușii apar și țin baluri. Grădina a cărei Serpentină te duce undeva în afara ei, la Insula neajunsă de oameni, de unde vin copiii. Este grădina în mijlocul căreia se ridică astăzi și pentru totdeauna monumentul îndrăgit al lui Peter Pan, copilul care avea să rămînă pentru totdeauna copil.

NINA STANCULESCU

MARELE ÎNCONJUR AL GRĂDINII

Fără îndoială că-ți dai seama și singur ce greu ar fi să-i urmărești aventurile lui Peter Pan fără să cunoști grădina Kensington. Grădina asta se află la Londra, unde locuiește și regina Angliei. Și eu obișnuiam aproape în fiecare zi să mă duc acolo cu David. Numai în zilele în care arăta din cale-afară de obosit, nu-l luam cu mine.

Dar nici un copil n-a ajuns vreodată să străbată toată grădina, de la un capăt la altul fiindcă se face atât de repede vremea să se întoarcă acasă. Și se face atât de repede vremea să se întoarcă acasă, din simplul motiv că, dacă ești un băiețel de vîrsta lui David, atunci trebuie să dormi la prînz, între douăsprezece și unu. Dacă mama ta n-ar fi atât de convinsă că trebuie să dormi între douăsprezece și unu, ai ajunge, fără doar și poate, să vezi toată grădina.

O latură a grădinii se mărginește cu un șir nesfîrșit de autobuze, asupra cărora dădaca ta are atât de multă autoritate, încît e de ajuns să ridice un deget în fața unuia dintre ele și acesta se oprește pe loc. Iar ea trece cu tine, nestîngerită, de partea cealaltă a străzii.

Grădina are mai multe porți, dar asta-i cea pe care-ai să intri tu. Și mai înainte de-a intra, stai să schimbi o vorbă cu vînzătoarea de baloane, care-i chiar lîngă gard. Ea nu poate să intre chiar în grădină, nu poate să stea decît acolo, la intrare, pentru că dacă și-ar lua mîna de pe grilaj doar o singură clipă, baloanele ar ridica-o numaidecît de la pămînt și-ar duce-o cu ele în zbor. Baloanele o trag într-una, de asta stă cît mai ghemuită. Și de atîta încordare, fața i s-a-nroșit de tot.

Într-una din zile am găsit o altă vînzătoare decît cea pe care o știam. Și asta pentru că cea veche se lăsase luată de baloane! Ce rău i-a părut lui David după cea veche! Dar cum ea tot se lăsase luată, barem să fi fost și el atunci de față, s-o vadă!

Formidabil de mare-i grădina asta, Kensington! Și are sute de milioane de copaci! Mai întîi și mai întîi, dai de smochini. Da-ți va fi silă să-ți pierzi vremea cu ei, fiindcă-s dintre acele persoane-nfumurate, cărora li se interzice să se amestece cu vulgul. Și legenda spune că li se spune smochini numai pentru că sînt îmbrăcați așa din cap pînă-n picioare. De altfel, David, ca mulți alți copii, nu le spune decît cu dispreț „smochini” sclifosiților ăstora. Și-ai să-ți dai și mai bine seama ce fel de obiceiuri și purtări sînt prin această parte a grădinii, dac-am să-ți spun că pe-acolo unui greier i se zice „greierime”.

Uneori se mai întîmplă însă ca vreun smochin răzvrătit să se cațere pe gard și să-și ia lumea-n cap. Cum s-a întîmplat cu Miss Mabel Gney, despre care am să-ți povestesc cînd vom ajunge la poarta Miss Mabel Grey. Dar acesta a fost singurul smochin într-adevăr renumit.

Ne aflăm acum pe Aleea Largă. Aleea asta-i față de celelalte cam tot pe-atît de mare, pe cît e tatăl tău față de tine. David s-a întrebat chiar dacă n-o fi fost și ea cumva la început mică și a crescut apoi și a tot crescut pînă cînd a ajuns cu adevărat atât de mare. Și dacă nu cumva toate celelalte alei

sînt copiii ei. Ba s-a apucat să facă și un desen, care l-a amuzat foarte mult, și-n care Aleea Largă plimba o alee mititică într-un cărucior.

Pe Aleea Largă ai să-i întîlnești pe toți cei pe care merită să-i cunoști și care au de obicei și cîte-un om mare pe lîngă ei, ca să-i oprească să calce pe iarba umedă și să-i pună să stea urgisiți la colțul unui scaun, dacă s-au purtat cumva ca un cățel turbat sau ca Mary Ann. Să te porți ca Mary Ann, înseamnă să te porți ca o fetiță care se miorlăie fiindcă dădaca n-o ține în brațe, sau se zgîiește la tine cu degetul în gură; urîtă apucătură! Dar să fii cățel turbat înseamnă să lovești cu piciorul în toate cele, și asta are oarecare farmec!

De-ar fi însă să-ți arăt toate locurile importante pe lîngă care trecem pe Aleea Largă, nici n-am ajunge să le vedem pe toate și s-ar face vremea să te-ntorci acasă. Așa că am să-mi îndrept doar bastonul spre copacul lui Cecco Hewlett, cel mai memorabil loc dintre toate, unde un băiat cu numele de Cecco a pierdut odată o monedă de un penny și, tot căutînd-o, a dat peste-o alta, de doi penny. De-atunci s-au făcut pe-acolo tot felul de săpături.

Ceva mai departe, de-a lungul aleii, se găsește căsuța de lemn în care s-a ascuns Marmeduke Perry. N-ai să afli în toată grădina Kensington o poveste mai înfiorătoare decît aceasta a lui Marmeduke Perry, care s-a purtat ca Mary Ann timp de trei zile la rînd și a fost condamnat să apară pe Aleea Largă îmbrăcat în rochița surorii lui. El s-a ascuns în căsuța de lemn și a refuzat să iasă de-acolo pînă nu i se aduc pantaloni americani cu buzunare și ținte.

Dar parcă văd că acum ai să vrei să te duci la Iazul Rotund. Iată ce le supără cel mai mult pe dădace, fiindcă nu sînt de loc mai bărbătoase! Și de-aia au să te facă să te uiți în altă parte, la Marele Penny sau la Palatul Fetiței.

Fetița a fost cel mai celebru copil din toată grădina și locuia singură cuc în tot palatul, doar cu o mulțime de păpuși. Dar, într-o dimineață, lumea a venit la ea și a tras de clopotul de la intrare. Ea nu se sculase încă, deși trecuse de ora șase. Așa că a aprins o lumînare și s-a dus să deschidă ușa, în cămașă de noapte. Atunci toți au strigat: „Trăiască regina Angliei!

Dar ceea ce l-a mirat cel mai mult pe David din toată povestea asta a fost cum de-a știut ea unde erau chibriturile.

Cît despre Marele Penny, acesta-i o statuie care să amintească de Fetiță.

Pe urmă ajungem la Movilă, acea parte a Aleii Larga unde au loc toate marile alergări. Chiar dacă mai înainte nici nu-ți dădea prin minte să alergi, acolo ai s-o iei la goană, fiindcă-i atît de ncîntător să gonești la vale de pe Movilă. Dar dacă te oprești cumva, cum ți se întîmplă adesea, mai înainte de-a fi făcut jumătate din drum, te pierzi. Noroc că se găsește pe acolo o altă căsuță de lemn, numită Casa Copiilor Pierduți, cu un om căruia dacă-i spui că te-ai pierdut, te găsește. Dar oricît de minunat ar fi s-o iei la vale de pe Movilă, n-ai să faci asta-n zilele cu vînt, pentru că-n zilele astea nu ești acolo. Și-atunci, în locul tău, o iau la goană frunzele căzute. Nimeni pe lume nu știe să se amuze

ca o frunză căzută.

De pe Movilă ai să poți vedea poarta Miss Mabel Grey, numită așa după smochinul despre care-ți făgăduisem să-ți povestesc. Miss Mabel Grey avea totdeauna ori două dădace, ori o mamă și o dădacă și multă vreme a fost un model de fetiță cuminte, care-și ducea mîna la gură cînd tușea și spunea celorlalți smochini: „Bună ziua. Ce mai faceți?” Și singura ei joacă era să arunce cu multă grație o minge și să o lase pe dădacă să i-o aducă. Dar într-o zi a ostenit de toate astea și-a devenit cățel turbat și-atunci, pentru a arăta că era într-adevăr cățel turbat, și-a descheiat mai întîi amîndouă șireturile de la pantofi și a scos limba spre apus, spre răsărit, miazăzi și miazănoapte. Apoi și-a azvîrlit șalul într-o băltoacă și a început să joace pe el pînă cînd apa noroioasă i-a împrôscat toată rochia. După asta s-a suit pe grilaj, unde a făcut tot felul de năzbîtii de necrezut, printre ultimele fiind și aceea că și-a azvîrlit cît colo amîndoi pantofii. Iar pînă la urmă s-a dus la poarta care astăzi îi poartă numele și a luat-o la goană pe niște străzi pe care David și cu mine n-am fost niciodată, cu toate că gălăgia lor a ajuns pînă la noi. Și a alergat mai departe și nu s-ar mai fi auzit niciodată de ea, dacă mama ei n-ar fi sărit într-un omnibuz și n-ar fi ajuns-o din urmă. Trebuie să spun că astea s-au întîmplat de mult și că nu e de loc vorba despre fetița Mabel Grey pe care o cunoaște David.

Întorcîndu-ne acum pe Aleea Largă, la dreapta noastră se deschide Aleea Copiilor Mici, care-i atît de plină de cărucioare, încît ai putea trece de pe-o parte a ei pe cealaltă, călcînd peste copii. Numai că dădacele n-au să te lase să faci așa ceva.

O potecă numită Degetul Presurei — pentru că-i chiar pe-atît de lungă — are să ne ducă de-aici în Aleea Picnicului, plină de vase de bucatărie adevărate și-unde, pe cînd bei, flori de castan îți cad în pahar. Pînă și cei mai obișnuiți dintre copii fac picnic aici și florile de castan le cad și lor în pahar.

Pe urmă ajungem la Fîntîna Sfîntului Govor, care fusese plină de apă cînd a căzut înăuntru Malcolm cel Viteaz. Mama lui Malcolm ținea la el mai mult decît la orice pe lume, și el o lăsa să-l ia pe după gît de față cu toată lumea, pentru că era văduvă. Dar lui tare-i mai plăcea să aibă fel de fel de aventuri. Și mai cu seamă îi plăcea să se joace cu un hornar care omorîse o mulțime de urși și căruia îi zicea Tuciuriul, fiindcă avea fața plină de funingine. Într-o zi însă, pe cînd se jucau amîndoi lîngă fîntîna, Malcolm a căzut înăuntru. Și fără-ndoială că s-ar fi înecat, dacă Tuciuriul n-ar fi sărit după el să-l scape. Apa din fîntînă i-a spălat însă Tuciuriului toată funinginea de pe față și ce să vezi? era însuși tatăl lui Malcolm, pe care-l pierduse de mult. Iată pentru ce, din ziua aceea, Malcolm n-a mai avut nevoie să-și lase mama să-l ia de după gît.

Între fîntînă și Iazul Rotund se află porțițele pentru jocul de crichet. Grădina e renumită pentru două feluri de crichet: crichet de băieți, adică cel adevărat, jucat cu ciocanul, și crichet de fetițe, care se joacă cu racheta și cu guvernanta. Fetițele nu pot să joace crichet cu adevărat și te prăpădești de rîs să le vezi cum se străduiesc zadarnic. Dar, cu toate astea, într-o zi s-a petrecut ceva foarte neplăcut:

mai multe fete obraznice au provocat echipa lui David la joc și o ființă imposibilă cu numele de Angela Clare a reușit chiar să trimeată drept la țintă atâtea bile, încît... Dar decît să stau să-ți povestesc rezultatul aceluia meci nesuferit, mai bine să trec repede la Iazul Rotund, roțița principală a întregii grădini, care învîrte toate acolo.

Este rotund iazul acesta, pentru că se află chiar în mijlocul grădinii. Și cînd ai ajuns la el, nici nu vrei să mergi mai departe. Și oricît te-ai strădui aici să fii copil cuminte, n-ai să reușești niciodată. Poți să fii cuminte tot timpul pe Aleea Largă, dar nu la Iazul Rotund. Simplu, pentru că uiți să fii cuminte. Iar cînd ți-ai adus aminte, ești atît de ud, încît n-are a face că te uzi și mai mult.

Unii așază pe iaz bărci, ca să plutească. Și unele bărci sînt atît de mari că le aduc în roabe sau, uneori, în cărucioare de copii. Dar atunci copiii care au stat în cărucioare trebuie să umble pe jos. Dacă vezi prin grădină copii cu picioare strîmbe, să știi că sînt cei care au trebuit să umble prea devreme pe jos, pentru că tatăl lor avusese nevoie de cărucior.

Totdeauna îți dorești să ai un iaht pe care să-l pui să plutească pe Iazul Rotund, și pînă-n cele din urmă unchiul tău îți dăruiește unul. Ce minunat este să-l duci la iaz în prima zi! Și, de asemenea, ce minunat este să vorbești despre asta cu băieții care n-au unchi! Atîta doar că, peste puțină vreme, îți place să-l lași acasă. Căci cel mai prețios dintre toate vasele ce își desfășoară pînzele pe Iazul Rotund este așa-numitul „vapor-surcică”, fiindcă aduce mai curînd cu o surcică pînă cînd îl așezi pe apă și-l ții de sfoară. Pe urmă, pe cînd mergi împrejurul iazului, trăgîndu-l, zărești oameni mărunți mișunînd pe punte și pînze se înalță ca prin minune în bătaia vîntului. Și în nopți furtunoase intri în porturi liniștite, necunoscute nobilelor iahturi. Apoi, noaptea trece într-o clipită și zveltul tău vapor iese din nou în bătaia vîntului, balenele-mprejur îl împoașcă cu apă și iată-te plutind peste cetăți scufundate, te-ncaieri cu pirații și-ți lași ancora pe insule de corali. Și pe cînd ți se întîmplă toate astea, nu ești decît un băiețel singuratic, fiindcă doi băieți nu se pot aventura prea departe pe Iazul Rotund. Și cu toate că s-ar putea întîmplă să vorbești cu tine însuși în timpul călătoriei, dînd ordine și executîndu-le în grabă, cînd vine vremea să te-ntorci acasă n-ai să mai știi pe unde-ai fost sau ce ți-a umflat pînzele. Comoara îți rămîne zăvorîtă în propria-ți cală — ca să spun așa — și doar vreun alt băiețel ți-ar mai putea-o deschide, mulți ani mai tîrziu.

Pe cînd iahturile nu au nimic în cală. Revine oare cineva la această nostalgică amintire a copilăriei lui, de dragul iahturilor care navigau acolo? Nicidecum. Vaporul-surcică este cel plin de amintiri. Iahturile nu sînt decît jucării, iar proprietarul lor e doar un marinar de apă dulce: n-au decît să străbată iazul de la un capăt la celălalt, numai vaporul-surcică poate să ajungă la mare. Voi care conduceți iahturile cu vergeaua și credeți că tot rostul nostru, al celor ce sîntem în preajmă, este să vă privim pe voi, aflați că vasele voastre se află doar întîmplător pe-acolo și dac-ar fi acoperite de apă sau scufundate de rațe, Iazul Rotund și-ar vedea nestingherit de ale lui.

Tot felul de poteci se-nghesuie de pretutindeni să ajungă la iaz, ca niște copii. Unele sînt cu

totul obișnuite, cu grilaje pe margini, croite de oameni care și-au scos hainele și-au rămas în cămăși ca să le poată face, iar altele-s anapoda, pe-alocuri sălbăticate de tot; iar în alte părți atît de-nguste, de poți să stai călare pe ele. Se numesc Poteci-Făcute-Singure și tare-ar mai fi vrut David să le vadă pe cînd se făceau! Dar, ca toate minunățiile cîte se-ntîmplă în grădină, ne-am spus că fără-ndoială se fac noaptea, pe cînd porțile-s închise. Și ne-am mai spus că, desigur, potecile stau să se facă numai pentru că e singurul lor mijloc să ajungă la Iazul Rotund.

Una din potecile astea sălbatice vine de acolo de unde se tund oile. Cînd David și-a tuns bucelele la frizer, mi s-a spus că și-a luat rămas bun de la ele fără să-i tremure vocea, cu toate că mama lui, de atunci, n-a mai fost niciodată la fel de veselă; și iată pentru ce le disprețuiește el pe oi că o iau la goană de lîngă cel care le tunde, și le strigă în batjocură: „Lașelor, fricoaselor!” Dar cînd omul le prinde între picioare, David îl amenință cu pumnul pentru că folosește foarfeci atît de mari.

Un alt moment emoționant este acela în care omul le desprinde oilor de pe umeri lîna murdară și ele par dintr-o dată ca niște doamne în stalurile unui teatru. Oile se sperie atît de rău de tuns, că dintr-o dată devin albe și slabe. Și de îndată ce li se dă drumul, se și apucă să mănînce iarbă, cu grijă, de parcă le-ar fi teamă că n-au să mai fie niciodată în stare să mănînce. David se-ntreabă dacă acum, că arată atît de diferit de cum arătau înainte, se mai cunosc una pe alta, și dacă nu care cumva se iau la bătaie cu cine nu trebuie. Sînt tare bătaușe și atît de deosebite de oile de la țară, încît în fiecare an Porthos, cîinele meu de rasă St. Bernard, are un șoc. El poate să pună pe goană un cîmp întreg de oi de țară, numai dînd de veste că apare. Dar oile astea vin spre el fără să pară de loc că au să se comporte la fel de amabil.

Și atunci Porthos își mai aduce aminte de o anume întîmplare de-acum un an. Nu se poate retrage cu demnitate, dar se oprește și se uită împrejur, de parc-ar fi pierdut de admirație în fața scenei, apoi deodată pleacă de acolo cu o subtilă indiferență, aruncîndu-mi o privire cu coada ochiului.

Aproape de locul ăsta începe Serpentina, care-i un lac încîntător, la capăt cu o pădure scufundată. Dacă te-aplecî să privești peste marginea ei, poți zări copacii crescînd cu vîrfurile în jos, iar noaptea se spune că apar și stele scufundate. Dacă-i așa, atunci bineînțeleș că le poate vedea și Peter Pan cînd navighează pe lac în cuibul lui de sturz.

Numai o mică parte din Serpentină se află în grădină, pe urmă se întinde pe sub un pod pînă hăt-departe, la Insula pe care se nasc toate păsările care după aceea devin copii — fete și băieți. Nici o ființă omenească în afără de Peter Pan — și el nu e decît pe jumătate om — nu poate să debarce pe Insulă, dar n-ai decît să scrii pe o bucățică de hîrtie ce dorești să capeți, un băiețel sau o fetiță, brunet sau blond, și pe urmă să împătorești hîrtia în forma unei bărci și să o pui pe apă. Ea va ajunge la Insula lui Peter Pan, mai înainte de a se întuneca.

Iată-ne acum pe drumul spre casă, cu toate că, bineînțeleș, e doar o închipuire că am putea să parcurgem atîtea locuri într-o singură zi. Ar fi trebuit de mult să-l iau în brațe pe David și să ne

odihnim pe fiecare bancă, cum face bătrînul domn Salford. Noi i-am dat numele ăsta, fiindcă ne tot vorbea despre un loc minunat căruia îi zicea Salford și în care se născuse. Era un bătrîn domn ursuz, ca un bursuc, care se plimba ziua-ntreagă prin grădină de la o bancă la alta, căutînd pe cineva care să cunoască orașul Salford. Și după ce l-am tot întîlnit timp de un an sau chiar mai bine, am dat și peste un alt moșneag singuratic, care stătuse o dată de sîmbătă pînă luni în Salford. Acesta era blînd și sfios și-și ținea adresa înăuntrul pălăriei și oriunde ar fi vrut să se ducă prin Londra, totdeauna pornea de la Westminster Abbey. L-am dus în triumf la celălalt prieten al nostru, povestindu-i de întîmplarea de sîmbătă pînă luni, și n-am să uit niciodată avida bucurie cu care domnul Salford se azvîrli asupra lui. De atunci au fost nedespărțiți și remarc că domnul Salford, care bineînțeles duce cea mai mare parte din conversație, îl ține strîns de haină pe celălalt bătrîn.

Ultimele două locuri pe unde treci mai înainte de a ajunge la poartă sînt Cimitirul Cîinilor și Cuibul Cintezoiului. Cimitirul Cîinilor ne facem că nu știm ce o fi, pentru că Porthos e totdeauna cu noi. Cuibul este în schimb foarte trist. E alb de tot, și felul în care l-am găsit a fost minunat. Tocmai ne uitam prin tufișuri după mingea de lînă pe care o pierduse David cînd, în loc de minge, am dat peste un cuib fermecător, făcut din firele de lînă ale mingii și avînd înăuntru patru ouă acoperite de niște mîzgălituri, la fel ca acelea pe care le face David cînd scrie. De aceea, ne-am spus că erau scrisorile de dragoste ale mămichii cintezoi pentru puii ei dinăuntru. În fiecare zi, cînd ne duceam în grădină, treceam pe la cuib, avînd grijă să nu ne vadă nici un băiat rău, și să lăsăm să cadă firimituri. În curînd păsărica ne-a cunoscut de prieteni și stătea în cuib uitîndu-se la noi drăgălaș, cu spinarea arcuită.

Dar într-o zi, cînd ne-am dus acolo, nu mai erau decît două ouă în cuib. Și-n ziua următoare nu mai era nici unul, iar partea cea mai tristă a întîmplării a fost că biata cinteză zbura prin tufișuri uitîndu-se la noi atît de dojenitor, încît am înțeles că-și zicea că noi am fost cei care i-am făcut asta. Și cu toate că David a încercat să-i explice că greșea, era atît de mult de cînd nu mai vorbise limba păsărilor, încît mi-e teamă că ea nu l-a înțeles. Amîndoi, și el și eu, am părăsit grădina în ziua aceea cu ochii în lacrimi.

PETER PAN

De-o vei întreba pe mama dacă ea, cînd a fost mică, a auzit cumva de Peter Pan, de bună seamă îți va spune:

— Dar bineînțeles, copile!

Iar de-o vei întreba dacă pe-atunci el se plimba călare pe o capră, îți va răspunde:

— Mai încape vorbă, firește că da!

Apoi, dac-ai s-o întrebi pe bunica de-a auzit de Peter Pan, cînd a fost mică, îți va spune și ea:

— Desigur, copile, am auzit de el.

Dar de-ai s-o întrebi dacă pe atunci el se plimba pe o capră, îți va răspunde că n-a auzit niciodată să fi avut vreo capră.

Poate că a uitat, așa cum uneori îți uită numele și te strigă „Mildred”, care-i de fapt numele mamei tale. Dar cum să uiți ceva atît de important cum este capra? Așadar, nu fusese nici o capră pe vremea cînd bunica ta era mică. Și prin urmare, să spui povestea lui Peter Pan începînd cu capra (cum fac cei mai mulți) e o prostie la fel de mare ca atunci cînd, îmbrăcîndu-te, ți-ai pune vesta peste haină.

Bineînțeles mai înseamnă și că Peter Pan e foarte bătrîn, dar cum el are aceeași vîrstă mereu, n-are nici o importanță. Vîrsta lui este de o săptămînă și, cu toate că s-a născut atît de demult, nu a avut niciodată zi de naștere și nici nu văd prin ce întîmplare și-ar putea căpăta vreodată una. Și asta pentru că a renunțat de-a fi o ființă omenească, pe cînd avea doar șapte zile; a ieșit pe fereastră și a zburat înapoi, în grădina Kensington.

Dacă-ți închipui cumva că el a fost singurul copil care a vroit vreodată să fugă de acasă, înseamnă că ai uitat de tot cum erai tu la vîrsta aceea. David, cînd a auzit pentru prima oară de întîmplarea lui Peter, a fost convins că el nu a încercat niciodată să fugă de acasă. Dar eu i-am spus să se gîndească bine apăsîndu-și tîmplele cu mîinile, și după ce s-a gîndit mult, tare mult, și-a adus aminte cu precizie cum odată, în copilărie, dorise să se întoarcă în vîrful copacilor. Și apoi i-au mai venit și alte amintiri, cum ar fi aceea că stătuse trîntit în pat plănuiind să fugă de îndată ce-o adormi mama, și cum ea l-a prins la jumătatea drumului spre sobă. Orice copil poate să-și aducă aminte așa ceva dacă își apasă tîmplele cu mîinile, fiindcă toți copiii au fost păsări mai înainte de a fi oameni și de aceea sînt ceva mai sălbatici în primele săptămîni și simt un fel de furnicare la umeri, acolo unde le fuseseră aripile. Așa-mi spune David.

Ar trebui să arăt aici cum istorisim noi o poveste: mai întîi i-o spun eu lui, apoi mi-o spune el mie, ca și cum ar fi cu totul alta; și pe urmă eu o povestesc din nou cu adăugirile lui și tot așa, pînă cînd nimeni n-ar mai putea spune dacă e a lui sau a mea. În povestea asta a lui Peter Pan, de exemplu, întîmplările simple și cele mai multe dintre cugetările morale sînt ale mele, deși nu toate, pentru că David asta poate să fie un strașnic moralist; dar toate părțile interesante, unde e vorba de felul în care

se poartă copiii care sînt încă aproape de vremea cînd fuseseră păsări, sînt în mare măsură amintirile lui David cînd își apasă tîmplele cu mîinile și se gîndește mult.

Ei bine, Peter Pan a ieșit pe fereastră, fiindcă fereastra nu avea zăbrele. Stînd pe pervaz, el a văzut departe niște copaci, care erau fără îndoială cei din grădina Kensington. Și cum i-a văzut, a uitat numaidecît că era acum un băiețel în cămașă de noapte și a zburat pe deasupra caselor, drept spre grădină. E nemaipomenit, cum de-a putut să zboare fără aripi, dar îi rămăsese furnicarea aceea în locul unde fuseseră prinse ele și... și... poate că toți am zbura dacă am fi tot atît de siguri c-o putem face, cum fusese Peter Pan în seara aceea.

S-a îndreptat vesel spre luminișul dintre Palatul Copiilor și Serpentină și primul lucru pe care l-a făcut cînd a ajuns acolo a fost să se așeze pe spate și să dea din picioare. Nu-și dădea încă seama că devenise o ființă omenească și credea că este o pasăre, cel puțin în aparență, tot așa cum în primele zile pe lume, încercînd să prindă o muscă, n-a înțeles că a scăpat-o numai pentru că vroise s-o apuce cu mîna, ceea ce, fără îndoială, nu face niciodată o pasăre. Și-a dat seama, în orice caz, că era fără-ndoială trecută ora de închidere a grădinii, fiindcă împrejurul lui roiau o mulțime de spiriduși și zîne, toți prea ocupați ca să-l bage-n seamă; își mulgeau vacile, scoteau apă, și așa mai departe. Și dacă a dat cu ochii de gălețile cu apă, i s-a făcut sete și-a zburat la Iazul Rotund să bea. S-a aplecat și și-a înmuiat ciocul în iaz; adică el a crezut că era ciocul, dar, bineînțeles, era numai nasul și de aceea n-a putut să ia decît prea puțină apă și nu pe-atît de răcoritoare ca de obicei. Iată pentru ce a încercat după asta să bea dintr-o băltoacă și pleosc! a căzut înăuntru. Cînd o pasăre adevărată cade pleosc! într-o băltoacă, își întinde aripile și și le ciugulește pînă se usucă, dar Peter nu și-a putut aduce aminte ce avea de făcut și, destul de îmbufnat, s-a hotărît să se culce în salcia din Alea Copiilor Mici.

La început i-a fost cam greu să se legene pe o creangă, dar numaidecît și-a adus aminte cum s-o facă și a adormit. S-a deșteptat cu mult înaintea zorilor, tremurînd și zicîndu-și: „N-am mai stat niciodată afără pe-o noapte atît de rece”.

În realitate, cînd fusese pasăre, stătuse afără în nopți cu mult mai reci, dar, bineînțeles, după cum știe oricine, ceea ce pare unei păsări „noapte caldă” pare „noapte rece” unui băiețel în cămașuță de noapte. Pe deasupra, nu se simțea în toate apele lui, parc-ar fi fost năuc; auzea niște zgomote puternice, care-l făceau să privească în jur cu atenție, cu toate că de fapt nu era decît el care strănuta. Vedea el bine că dorea ceva foarte mult, dar, cu toate astea, nu-și dădea seama ce putea să fie aceea. De fapt, el dorea ca mama să-i sufle nasul, ceea ce nu putea să-i dea prin minte; așa că se hotărî să cheme zînele și spiridușii să-l lămurească. Lor li se dusesese vestea că știu foarte multe.

Două zîne tocmai se plimbau pe Alea Copiilor Mici ținîndu-se de talie, și el a sărit jos să le-ntrebe. Zînele fac nazuri cînd vorbesc cu păsările, dar de obicei le dau un răspuns cuviincios, dacă li se pune o întrebare cuviincioasă, așa că Peter se amărî destul de rău cînd acestea o luară la goană de cum îl văzură. Un spiriduș stătea tolănit într-un scaun de grădină și citea un timbru de scrisoare pe

care un om oarecare îl lăsase să cadă, dar, cum auzi glasul lui Peter, se ascunse speriat în spatele unei lălele.

Cu mare uimire descoperi Peter că orice zîină sau spiriduș pe care-l întâlnea fugea de el. Un grup de lucrători, care săpau o ciupercă otrăvitoare, o luară la goană lăsîndu-și sapele în urma lor. O lăptăreasă își întoarse găleata cu gura în jos și se ascunse în ea. Și-n curînd toată grădina se umplu de forfotă. Mulțime de zîne și spiriduși alergau încoace și-ncolo întrebîndu-se unii pe alții, vitejește, cui îi e frică; lumini se stingeau, uși se baricadau, și dinspre palatul reginei Mob se porni un răpăit de tobe care arăta că garda regală era chemată afără. Un regiment de Lăncieri coborî la atac de-a lungul Aleii Largi, înarmați cu frunze de stejar, prin ascuțișul cărora să treacă fără milă pe orice dușman din cale. Peter le auzea pe micile făpturi peste tot șoptind că se găsea o ființă omenească în grădină după ora de închidere, dar nu-i dădea de loc prin minte că el era acela. Se simțea tot mai năuc și tot mai nerăbdător să știe ce vroia să-i facă nasului lui. Dar degeaba tot întreba încoace și încolo despre această vitală problemă, sfioasele ființe o luau la goană în fața lui și chiar Lăncierii, cînd s-a apropiat de ei pe Movilă, se întoarseră repede pe o potecă lăturalnică, zicînd că l-au zărit pe-acolo.

Pierzînd orice nădejde de-a mai afla ceva de la zîne și spiriduși, s-a hotărît să consulte păsările, dar chiar în clipa aceea și-a adus aminte, ca de-o întîmplare ciudată, că toate păsările din salcie zburaseră cînd el se îndreptase într-acolo, și cu toate că atunci asta nu-l tulburase, abia acum pricepea: orice vietate se ferea de el. Bietul micuț Peter Pan! s-a așezat jos și a început să plîngă, și nici chiar atunci nu a înțeles că nu avea cum să fie pasăre, căci o pasăre n-ar fi putut face așa ceva. Din fericire n-a înțeles, căci altfel și-ar fi pierdut încrederea în puterea lui de a zbura și în momentul în care te îndoiești că ai putea zbura, încetezi pentru totdeauna de a mai fi în stare s-o faci. Motivul pentru care păsările pot să zboare și noi nu putem este doar acela că ele au o desăvîrșită încredere, căci a avea încredere, înseamnă să ai aripi.

Or, numai zburînd poate cineva să ajungă la Insula din Serpentină, căci bărcile oamenilor n-au voie să se oprească acolo și de jur împrejur sînt pari drepiți, înfiți în apă, și pe fiecare din ei, ziua și noaptea, stă cîte-o pasăre de santinelă. Și tocmai către Insulă a pornit acum Peter în zbor să își supună cazul lui ciudat dinaintea bătrînului Solomon-Cronc, corbul. S-a îndreptat într-acolo cu ușurare, abia așteptînd să se găsească în sfîrșit, „acasă”, cum socotesc păsările Insula. Iar păsările dormeau, toate dormeau, chiar și santinelele, doar Solomon, cu un singur ochi era cu totul treaz. El a ascultat liniștit aventurile lui Peter și după asta i-a dezvăluit întregul lor înțeles.

— Uită-te la cămășuța ta de noapte, dacă nu mă crezi, i-a spus Solomon.

Și, cu ochi uluiți, s-a uitat Peter la cămașa lui de noapte, și-apoi la păsările adormite. Nici una din ele nu purta ceva pe ea.

— Cîte gheare ai la picioare? l-a întrebat cu oarecare cruzime Solomon.

Și, încremenit, Peter a văzut că la picioare avea numai degete.

Lovitura a fost atât de puternică, încît nici nu i-a mai fost frig.

— Zbîrlește-ți penele, i-a poruncit necruțătorul bătrîn Solomon și Peter s-a străduit din răsputeri să-și zbîrlească penele, dar nu avea pene. Și-atunci s-a ridicat în picioare, tremurînd și, pentru prima oară de cînd stătuse pe pervazul ferestrei, și-a adus aminte de o anume doamnă care-l iubise foarte mult.

— Cred c-am să mă-ntorc la mama, a șoptit cu sfială.

— La revedere, i-a răspuns Solomon- Cronc, aruncîndu-i o privire ciudată.

Dar Peter a șovăit.

— De ce nu pleci? l-a întrebat politicoș bătrînul.

— Mă-ntreb, a îngăimat stîns Peter, mă întreb dacă mai pot zbura.

Vezi, își pierduse încrederea.

— Sărmane mic „juma-juma”, a croncănit Solomon, care nu avea o inimă chiar de piatră, n-ai să mai fii niciodată în stare să zbori, nici chiar în zilele cu vînt. Trebuie să rămîi aici, pe Insulă, pentru totdeauna.

— Și să nu mă duc niciodată nici pînă-n grădina Kensington? a întrebat, nenorocit, Peter.

— Cum ai să ajungi acolo? l-a întrebat Solomon, la rîndul lui. Totuși i-a făgăduit, cu bunăvoință, să-l învețe pe Peter din felul de-a se purta al păsărilor, atît cît putea să învețe cineva atît de nepotrivit alcătuit.

— Deci n-am să fiu pe de-a-ntregul o ființă omenească? a întrebat Peter.

— Nu.

— Și nici pe de-a-ntregul o pasăre?

— Nu.

— Ce-am să fiu atunci?

— Ai să fii ceva „între-între”, i-a răspuns Solomon și bineînțeleș el era un bătrîn înțelept, fiindcă Peter chiar așa a și fost.

Păsările de pe Insulă nu s-au obișnuit niciodată cu el. Purtările lui ciudatele amuzau zi de zi, de parcă ar fi fost altele, cu toate că, de fapt, păsările erau mereu altele. Ieșeau în fiecare zi din ouă și numai de cît rîdeau de el; pe urmă zburau ca să devină oameni și alte păsări ieșeau din alte ouă; și tot așa mereu. Mamele-păsări mai șirete, cînd se plectiseau de-a sta pe ouă, obișnuiau să-i facă pe pui să-și spargă găoacea cu o zi înainte de timpul sorocit, șoptindu-le că doar atunci puteau să-l vadă pe Peter spălîndu-se, sau bînd, sau mîncînd. Se strîngeau în jurul lui cu miile, în fiecare zi, așteptîndu-l să facă unul din lucrurile astea, tot așa cum pîndești tu păunii, și strigau încîntate cînd el ridica de pe jos, cu mîinile, cojile de ouă pe care i le azvîrleau, în loc de-a face asta cu gura, așa cum obișnuiau ele. Mîncarea îi era adusă de păsări la porunca lui Solomon, din grădina Kensington. Peter nu mînca viermi sau insecte (ceea ce ele socoteau o prostie din partea lui), așa că-i aduceau pîine în ciocuri.

Acuma știi, deci, că nu trebuie să mai strigi: „Lacomo!” și „Pofticioaso!” unei păsări care zboară cu o coajă mare de pîine în cioc, fiindcă mai mult ca sigur că o duce lui Peter Pan.

Apoi Peter nu a mai purtat cămașă de noapte. Vezi că păsările îi cereau mereu să le dea cîte o bucățiță din ea să-și captească cuiburile, și el, fiind bun din fire nu le putea refuza. Așa că, după sfatul lui Solomon, a ascuns ce i-a mai rămas din ea. Dar, deși acum era cu totul gol, să nu crezi că-i era frig sau că era nefericit. De obicei era foarte fericit și vesel, și asta pentru că Solomon și-a ținut promisiunea și l-a învățat multe din apucăturile păsărilor. De exemplu, să fie mulțumit din nimica toată și totdeauna să facă într-adevăr cîte ceva și să creadă, orice-ar fi făcut că era un lucru deosebit de important. Așa a ajuns Peter foarte priceput să le ajute pe păsări la construitul cuiburilor; curînd de tot, a reușit să construiască mai bine decît un porumbel sălbatic și-aproape tot atît de bine ca o mierlă, cu toate că niciodată n-a fost în stare să-i mulțumească pe pițigoii. Ba se mai apuca să facă și jgheaburi mici pe lîngă cuiburi și să dezgroape viermi, cu degetele, pentru puii cei mititei. De asemenea, a ajuns și foarte învățat în știința păsărească, putînd să deosebească după miros vîntul de răsărit de cel de apus, să vadă iarba crescînd și să audă gîzele umblînd înăuntrul trunchiurilor copacilor. Dar cel mai bun lucru pe care l-a făcut Solomon a fost să-l învețe să aibă o inimă veselă. Toate păsările au inimi vesele, afară doar dacă le furi cuiburile, așa că, fiind singurul fel de inimă pe care-l cunoștea Solomon, i-a fost ușor să-l învețe pe Peter cum să aibă una la fel.

Inima lui Peter era atît de veselă, încît simțea că trebuie să cînte cît e ziua de lungă, așa cum cîntă și păsările, de bucurie; dar fiind pe jumătate ființă omenească, avea nevoie de un instrument, așa că și-a făcut singur un fluier de trestie, și avea obiceiul să se așeze pe malul Insulei, seara, căutînd să surprindă șuieratul vîntului și clipocitul apei și prinzînd grămezi din strălucirea lunei, și toate astea le punea în fluierul lui și le cînta atît de frumos, încît chiar păsările se-nșelau și-și spuneau una alteia:

— A fost oare un pește care s-a zbătut în apă, sau a cîntat Peter, din fluierul lui că un pește se zbate în apă?

Și uneori el cînta nașterea păsărilor, și-atunci mamele păsări se răsuceau în cuiburi să vadă dacă nu ouaseră.

Dacă ești unul dintre copiii care se duc în grădina Kensington, atunci cunoști castanul de lîngă pod, cel care înflorește primul dintre toți castanii, dar poate că n-ai auzit pentru ce o ia copacul ăsta înaintea celorlalți. Este din cauza lui Peter care tînjește după vară și cîntă că a și venit, iar castanul, fiind atît de aproape, îl aude, și-l crede, și se înșală.

Dar uneori, pe cînd stătea așa pe mal și cînta dumnezeiește din fluierul lui, pe Peter îl cuprindeau gîndurile triste, și atunci și muzica lui se făcea tristă, și toată tristețea asta era doar că nu putea ajunge în grădina Kensington, cu toate că o putea întrezări prin arcuirea podului. Știa că n-are să mai poată fi niciodată din nou o ființă omenească și nici nu prea dorea să fie, dar vai! cît își dorea să se joace ca alți copii și, bineînțeles, nu-i nici un loc pe lume unde să te poți juca atît de bine ca în

grădina Kensington. Păsările îi povesteau cum se jucau băieții și fetițele, și atunci lui Peter începeau să-i curgă lacrimi de dor.

Poate că te miri pentru ce nu se-apuca să înoate pînă acolo. Asta din cauză că nu putea să-noate. Vroia să știe cum să-noate, dar nimeni de pe Insulă nu știa asta în afără de rațe, care sînt așa de proaste! Aveau toată bunăvoința să-l învețe, dar nu erau în stare să-i spună decît:

— Te așezi deasupra apei, așa, și pe urmă dai din picioare, așa.

Peter a încercat de mai multe ori, dar totdeauna, mai înainte de-a putea să dea din picioare, se scufunda. Ceea ce trebuia neapărat să știe, era cum să stai pe apă fără să te scufunzi, și rațele spuneau că nu se putea explica un lucru atît de simplu ca ăsta. Întîmplător, niște lebede au ajuns la Insulă și el le-a dat toată mîncarea lui pe o zi ca să le întrebe după aceea cum făceau să stea pe apă. Dar cînd n-a mai avut ce să le dea, urîcioasele făpturi au început să șuiere la el și s-au depărtat.

Odată a crezut că în sfîrșit descoperise cum să ajungă la grădină. Un minunat obiect alb, ca un jurnal azvîrlit, a plutit pe sus, deasupra Insulei și apoi s-a rostogolit, răsucindu-se, în jos, tot mai jos, ca o pasăre ce și-a rupt aripa. Peter s-a speriat atît de rău că s-a ascuns, dar păsările i-au spus că nu era decît un zmeu, și ce-i aceea un zmeu, și că probabil și-a desprins sfoara din mîna unui băiat și și-a luat zborul. După asta au rîs de Peter, că se apucase să îndrăgească atît de mult zmeul; ținea atît de mult la el, încît se culca chiar cu o mînă deasupra lui și găsesc că faptul ăsta era trist și înduioșător, pentru că motivul pentru care îl iubea atît era că aparținuse unui băiat adevărat.

Pentru păsări acesta era un motiv fără importanță, dar cele mai în vîrstă dintre ele, cum tocmai se nimerise să-i fie recunoscătoare că le îngrijise mai mulți pui în timpul, molimei de pojar, s-au oferit să-i arate cum fac păsările să ridice un zmeu. Așa că șase dintre ele apucară capătul sforii în cioc și zburară cu el și, spre surprinderea lui Peter, zmeul zbură după ele și se înălță chiar deasupra lor.

Peter a strigat:

— Încă o dată!

Și, pline de voie bună, păsările au repetat aceasta de mai multe ori și, de fiecare dată, în loc să se mulțumească, Peter striga:

— Încă o dată!

Ceea ce dovedește că nici acum el nu uitase cu desăvîrșire ce-nseamnă să fii un băiețel.

În cele din urmă, un plan măreț i-a încolțit în inima lui vitează și le-a rugat pe păsări să mai facă așa încă o dată, dar luîndu-l și pe el agățat de coada zmeului. Și de data asta o sută de păsări apucară sfoara în cioc și zburară cu ea, în timp ce Peter era atîrnat de coada zmeului, zicîndu-și că are să se lase să cadă cînd o să fie deasupra grădinii. Dar zmeul, în aer, se sfișie în bucăți și Peter s-ar fi înecat în Serpentină, dacă nu s-ar fi prins de două lebede indignate și nu le-ar fi pus să-l ducă la Insulă. După-ntîmplarea asta, păsările i-au spus că nu-l mai ajută în năzdrăvăniile lui nebunești.

În orice caz, Peter tot a ajuns în grădina Kensington pînă-n cele din urmă, cu ajutorul bărcii

lui Shelley, după cum am să-ți povestesc acum.

CUIBUL DE STURZ

Shelley era un tânăr domn care nu crescuse om mare pe de-a-ntregul, căci era poet și aceștia nu sînt niciodată cu adevărat oameni mari. Disprețuiesc banii, în afară de-atît cît le trebuie-n ziua aceea, și cum el avea atîta, ba și 5 lire pe deasupra, pe cînd se plimba prin grădina Kensington, a făcut o barcă din hîrtia de 5 lire și a pus-o să plutească pe Serpentină.

Barca a ajuns la Insulă în timpul nopții; și santinela i-a adus-o lui Solomon-Cronc care la început și-a spus că este, ca de obicei, un bilet de la o doamnă, care-i scrie că i-ar fi recunoscătoare dacă i-ar da „unul bun”. Totdeauna i-l cer pe cel mai bun pe care-l are, și dacă lui Solomon îi place scrisoarea, îi trimite pe unul din clasa A, dar dacă-l supără conținutul, atunci trimite unii caraghioși de tot. Ba uneori nu trimite nici unul, iar alteori trimite un cuib plin; totul depinde de toanele în care-l găsește. Îi place să-l lași pe el să aleagă, și dacă-i pomenești în mod deosebit că nădăjduiești să facă așa încît să fie *un băiat de data asta*, e mai mult ca sigur că-ți va trimite iar o fetiță. Și fie că ești o doamnă sau numai un băiețel care vrea o surioară, străduiește-te să-ți scrii adresa clar. Nici nu-ți trece prin minte cîți copii a trimis Solomon la altă casă decît trebuia.

Barca lui Shelley l-a pus în mare încurcătură pe Solomon, după ce-a despăturit-o, încît a ținut sfat cu ajutoarele lui. Acestea, după ce s-au plimbat peste ea de două ori, mai întîi cu ghearele în afară, apoi cu ghearele înăuntru, au hotărît că vine de la o persoană nesățioasă, care vroia deodată cinci. Au spus asta pentru că se găsea un mare „cinci” tipărit pe ea.

„Ce nerozie!” a srigat Solomon furios și-i dădu hîrtia lui Peter. Orice obiect nefolositor, adus de apă pe Insulă, era de obicei dat lui Peter, să se joace cu el.

Dar el nu s-a jucat cu prețioasa bancnotă, pentru că și-a dat seama numaidecît ce era. În săptămîna în care fusese un băiețel obișnuit, observase multe. Cu-atîția bani, și-a spus el, va reuși, fără doar și poate, pînă la urmă, s-ajungă în grădina Kensington, și-a socotit toate posibilitățile și s-a hotărît (cred că înțelepțește) să aleagă cea mai bună cale. Dar mai întîi a trebuit să le dezvăluie păsărilor valoarea bărcii lui Shelley și, cu toate că erau prea cinstite să i-o ceară înapoi, a văzut el bine că s-au necăjit și i-au azvîrlit niște priviri atît de-ntunecate lui Solomon, care era destul de-nfumurat de deșteptăciunea lui, încît Solomon a zburat de-acolo la marginea Insulei unde s-a așezat abătut, cu capul în pene. Or, Peter știa bine că dacă nu-l ai pe Solomon de partea ta, nu poți face nimic pe Insulă, așa că s-a dus după el și-a căutat să-l îmbuneze.

Peter a mai făcut și altceva pentru a cîștiga bunăvoința puternicului bătrîn. Trebuie să știi că Solomon nu avea de gînd să slujească păsărilor toată viața. Căuta să se retragă încetul cu încetul și să-și consacre bătrînețea unei vieți tihnite, pe o anumită buturugă de tisă în grădina Kensington, pe-acolo pe unde se află smochinii, locul visurilor lui, fapt pentru care, ani și ani de zile, liniștit, și-a tot strîns la ciorap. Era ciorapul cuiva care se scăldase în iaz. Fusese aruncat pe Insulă, iar în momentul în care